

INVITATION, --- tschón, f. 3. 1) Inbjudning. — 2) Uppmuntran.

INVITERA, v. a. 1. 1) Inbjuda. — 2) Anmoda. — 3) Uppmuntra.

INVOKATION, --- tschón, f. 3. Åkallan.

INVOLVERA, innvällvëra, v. a. 1. Innebära.

INVOTERA, i'nnvotëra, v. a. 1. Genom votering invälja. — Äfv. *Votera i'n.* — *Invoterande*, n. 4. o. *Invotering*, f. 2.

INVRIDA, v. a. 3. (böjes som *Vrida*) Vrida inåt. — Äfv. *Vrida i'n.* — *Invriddande*, n. 4. o. *Invriddning*, f. 2.

INVUXEN, a. 2. neutr. — *et.* (egentl. part. pret. af *Inväxa*) Som växt in.

INVÄNARE, i'nnvä'nare, m. 5. (t. *Einwohner*) Person, som bor i stad, köping eller by. *Stadens i.* — För land, orter, områden säges riktigare: *Inbyggnare*.

INVÄFVA, v. a. 2. Under väfningen tillvägbringa (figurer o. d.) i väfven. *I blommor i ett tyg.* — Äfv. *Väfva i'n.* — *Inväfvande*, n. 4. o. *Inväfvning*, f. 2.

INVÄGA, v. a. 2. Väga något, som aflemnas och skall inläggas i magasin, bod, o. s. v. — Äfv. *Väga i'n.* — *Invägande*, n. 4. o. *Invägning*, f. 2.

INVÄLJA, v. a. 2. (böjes som *Välja*) Välja till inträde i församling, o. s. v. *Herr N. har blifvit invald i parlamentet.* — Äfv. *Välja i'n.* — *Inväljande*, n. 4.

INVÄNDA, v. a. 2. 1) Vända inåt. Brukas i denna ordets egentl. bem. föga. — Man säger hellre *Vända i'n.* — 2) (fig.) a) Till stöd för påståendet om oriktigheten af en sak, anföra något, som verkligen eller skenbarligen strider deremot. *Mot denna sats i-des, att . . . Här emot i-der jag, att . . . Hvad har ni att i. mot denna fordran? Man vill kanske i. mot mig, emot min sats, mitt påstående, o. s. v.* — b) Yttra tvifvel om lämpligheten af befallning, tillsägelse, åtgärd, o. s. v. *När han befäller en sak, tål han icke, att man i-der något. Emot denna regeringens åtgärd i-der man, att . . .* — c) *I. något emot någon*, hafva något att anmärka mot honom. *Låt om oss då välja Hr N.; jag hoppas, att emot honom har man ingenting att i.* — *Syn.* Anmärka, Erinra.

INVÄNDES, adv. Se *Invändigt*.

INVÄNDIG, a. 2. Vänd inåt, inre, invertes. *Den i-a sidan af en pels.*

INVÄNDIGT, adv. På inre sidan, innantill. *I. fodrad med kalmuck.*

INVÄNDNING, f. 2. 1) Anförande af något, som strider emot riktigheten af en yttrad mening. *Den satsen tål ingen i. Göra i-ar emot en lära.* — 2) Yttrande af tvifvel om lämpligheten af befallning, tillsägelse, åtgärd. *Göra något utan i. Göra i-ar emot en befallning. Jag tål inga i-ar.* — 3) *I. emot någon*, anmärkning, som göres emot honom. *Emot honom har man väl ingen i.* — 4) (rätteg.) Förklaring, stödd på något ställe i gällande lag, emot riktigheten af något, som i rättegång förelupit. *I. emot domstols behörighet*, förklaring, att den domstol, som upptagit ett mål eller till hvilken det blifvit hänvisat, är obehörig att det afdöma. — 5) Innehållet af hvad som blifvit invändt. *I-en besvarades punkt för punkt. Lemna en gjord i. utan afseende.* — *Syn.* Anmärkning, Erinran.

INVÄNJA, v. a. 2. (böjes som *Vänja*) Fullkomligt vänja vid något. — Brukas mindre ofta. — *Invänjande*, n. 4.

INVÄNTA, v. a. 1. Vänta, tilldess någon kommer till det ställe, der man sjelf är. *Be-tjenten skickades förut, med befallning att vid nästa skjutshåll i. sin husbonde.* — Äfv. *Vän-ta i'n.* — *Inväntande*, n. 4. o. *Inväntning*, f. 2.

INVÄRTES, se *Invertes*.

INVÄXA, v. n. 2. o. 5. Växa inåt. *Nageln har i-xt i köttet.* — Äfv. *Växa i'n.* — *Inväxande*, n. 4.

INYMPA, v. a. 1. 1) Genom ympning bibringa. *I kopporna på någon.* — 2) (fig.) Bibringa. *I goda grundsatser hos någon.* — *Inympande*, n. 4. o. *Inympning*, f. 2.

INYRA, v. n. 2. Yrande drifvas in af blåst. *Snön i-rde.* — Vanligare *Yra i'n.* — *Inyran-de*, n. 4.

INYRD, i'nnyr'd, a. 2. (egentl. part. pass. af *Inyra*) 1) Som yrt in. *I snö.* — 2) Inspärrad af snö till följe af urväder.

INÅT, i'nnåt, prep. Åt det inre af. *I landet.* — *Adv.* Åt det inre, åt insidan. *Gå i. med fötterna.*

INÄGA, f. 1. (mest i plur.) Åker eller äng. — *Motsats:* Utäga.

INÄLFFVOR, se *Inelfvor*.

INÄTA SIG, v. r. 3. (böjes som *Äta*) Äta af något, så att man tränger sig in deruti. *Rät-torna hafva i-tit sig i osten.* — Vanligare säges *Äta sig i'n.*

INÖFVA, v. a. 1. Fullkomligt öfva i något. *I någon i skötandet af en befallning.* Säges äfv. om djur, t. ex.: *I hundar till jagt.* — Äfv. *Öfva i'n.* — *Inöfvande*, n. 4. o. *Inöfvning*, f. 2.

INÖFVER, innö'vr, prep. In på andra sidan om. *Plöja i. ägoskäl'naden.* — *Adv.* In på andra sidan. *Plöja i.*

INÖGD, i'nnö'ggd, a. 2. Som har djupt lig-gande ögon.

IOD, iå'dd, n. sing. (kem.) En af metalloiderna.

IODSYRA, iå'ddsy'ra, f. 1. (kem.) Mineral-syra, bildad genom förening af iod med syra.

IORDNINGSTÄLLA, v. a. 2 och

IORDNINGSSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) Ställa, sätta i ordning, i skick, i sitt rätta till-stånd. — *Iordningsställande*, n. 4.

IPECACUANHA, ---- ännu, f. sing. (apot.) Kräkrot, eller den kräkning befördande roten af åtskilliga växter, såsom *Cephaelis I.*, *Ionidium*, *Richardsonia scabra* och *emetica*. *Grå, brun, hvit i.*

IRIS, i'riss, nom. prop. f. 1) (myt.) Regnbå-gen, hos Grekerna dyrkad som gudinna och gudarnes, isynn. Junos, budbärerska. — 2) (fam. skämtv.) Ålskarinna. — 3) (anat.) Främre delen af drufhinnan i ögat eller den färgade ringen i ögonstenen. Regnbågshinnan.

IRISSTEN, i'riss-stén, m. 2. Benämning på vissa kristaller eller quartzar, som spela i regn-bågens färger.

IRONI, f. 3. (gr. *Eironëia*, förställning) 1) Spefullt tal, då man under sken af enfald och okunnighet gör den inbilka dårskapen mer åskåd-lig och till mål för åtlöjet. — 2) (ret.) Trop, hvarigenom åsyftas motsatsen af den mening, som orden bokstafligen innebära.

IRONISK, a. 2. 1) Spefull, hånande, under sken af enfald och okunnighet. — 2) a) (om per-son) Som menar motsatsen af hvad som säges. *Han är mycket i.* — b) Som har annan mening, än orden antyda. *I-t tal.*